



**УХВАЛА
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Вилегжаніної Вікторії Валеріївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини п'ятої статті 122 Кодексу адміністративного судочинства України

Київ
20 травня 2026 року
№ 50-у(П)/2026

Справа № 3-62/2026(150/26)

Другий сенат Конституційного Суду України у такому складі:

Юровська Галина Валентинівна – головуєчий,
Водянніков Олександр Юрійович,
Городовенко Віктор Валентинович,
Лемак Василь Васильович,
Первомайський Олег Олексійович,
Різник Сергій Васильович – доповідач,

розглянув на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Вилегжаніної Вікторії Валеріївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини п'ятої статті 122 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Різника С.В. та дослідивши матеріали справи, Другий сенат Конституційного Суду України

у с т а н о в и в:

1. Вилегжаніна В.В. звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 18/150 від 17 березня 2026 року) визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною), частину п'яту статті 122 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Згідно з частиною п'ятою статті 122 Кодексу для звернення до суду у справах щодо прийняття громадян на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби встановлено місячний строк.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає частину п'яту статті 122 Кодексу такою, що не відповідає статті 8 „у взаємозв'язку з частинами першою, другою статті 22“, частинам першій, третій статті 24 „у взаємозв'язку з частиною третьою статті 51“, частинам першій, другій, четвертій статті 41, частинам першій, другій статті 43, частинам першій, другій статті 55, частині шостій статті 55 „у взаємозв'язку з частиною четвертою статті 124“, статті 64 Конституції України.

Вилегжаніна В.В., обґрунтовуючи свою позицію, посилається на окремі приписи Конституції України, рішення Конституційного Суду України та Європейського суду з прав людини, Кодексу, Кодексу законів про працю України, Закону України „Про державну службу“, Закону України „Про відпустки“, на міжнародні правові акти, а також на судові рішення у своїй справі.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів впливає таке.

2.1. Вилегжаніна В.В. звернулася до Київського окружного адміністративного суду з позовом до Голови комісії з припинення Верховного Суду України та до Верховного Суду, в якому просила: визнати протиправними рішення, дії (бездіяльність) суб'єктів владних повноважень щодо отримання нею „грошової компенсації за невикористані періоди відпустки, не перенесення невикористаних нею відпусток з попередньої посади на діючу на інший період та нездійснення дій щодо трудової книжки“; „зобов'язати суб'єктів владних повноважень передати один одному трудову книжку Вилегжаніної В.В.“, а також зобов'язати вчинити інші юридичні дії; стягнути із суб'єктів владних повноважень матеріальну шкоду в розмірі 630,00 грн та моральну шкоду в розмірі 80 000,00 грн.

Київський окружний адміністративний суд ухвалою від 25 жовтня 2024 року, залишеною без змін постановою Шостого апеляційного адміністративного суду від 4 березня 2025 року, повернув Вилегжаніній В.В. позовну заяву, оскільки вона не надала доказів поважності причин пропуску строку звернення до суду, тобто не виконала вимог суду, викладених в ухвалі про залишення позовної заяви без руху.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду постановою від 17 грудня 2025 року касаційну скаргу Вилегжаніної В.В. залишив без задоволення, а ухвалу Київського окружного адміністративного суду від 25 жовтня 2024 року та постанову Шостого апеляційного адміністративного суду від 4 березня 2025 року – без змін.

Верховний Суд, зокрема, зазначив, що „спеціальним строком для звернення до суду у справах щодо прийняття громадян на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби є місячний строк, встановлений частиною п'ятою статті 122 Кодексу“; „у цій справі спір виник з приводу проходження позивачкою публічної служби, тому до спірних правовідносин має застосовуватися місячний строк звернення до суду“; „можливість своєчасного звернення до адміністративного суду з позовом залежала виключно від волевиявлення самої позивачки, тобто мала суб'єктивний характер; доказів, які б свідчили про об'єктивну неможливість вчасного звернення до суду з позовом, скаргниця не надала“.

3. Другий сенат Конституційного Суду України, розв'язуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з постановленням неодностайно Третьою колегією суддів Другого сенату Конституційного Суду України Ухвали від 8 квітня 2026 року № 85-3(II)/2026 про відмову у відкритті конституційного провадження в цій справі на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить із такого.

3.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо

неконституційності закону України (його окремих приписів) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга є прийнятною за умов її відповідності вимогам, визначеним, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

3.2. Із аналізу конституційної скарги вбачається, що Вилегжаніна В.В. твердить про невідповідність Конституції України (неконституційність) припису частини п'ятої статті 122 Кодексу „у взаємозв'язку із його правозастосуванням судами“, при цьому детально висвітлює обставини трудового спору, перебіг справи та фактично висловлює незгоду із результатом її розгляду в судах. Вона вважає, що з огляду „на триваючий характер порушень з боку роботодавця“ строки звернення до суду взагалі не мали б застосовуватися у її справі, оскільки у такому разі „перебіг строку звернення до суду починається лише після того, як правопорушення буде припинене“. Крім того, Вилегжаніна В.В. твердить, що оскільки вона вчиняла дії для досудового врегулювання спору, то застосуванню у її справі підлягав тримісячний строк звернення до суду, визначений частиною четвертою статті 122 Кодексу, але суди застосували місячний строк, визначений частиною п'ятою статті 122 Кодексу.

Отже, зі змісту конституційної скарги вбачається, що твердження Вилегжаніної В.В. не стосуються доведення неконституційності безпосередньо частини п'ятої статті 120 Кодексу, а зведені, по суті, до незгоди із застосуванням цього припису судами в остаточному судовому рішенні в її справі.

Конституційний Суд України зазначав, що розв'язання питання про застосування судами законів України, крім випадку, коли судом здійснено тлумачення застосованого закону в спосіб, що не відповідає Конституції України, не належить до компетенції Конституційного Суду України (частина третя статті 89 Закону України „Про Конституційний Суд України“) [абзац шостий пункту 2 мотивувальної частини Ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 листопада 2024 року № 20-уп(II)/2024].

Отже, Вилегжаніна В.В. не дотримала вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 36, 55, 56, 58, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 54 Регламенту Конституційного Суду України Другий сенат Конституційного Суду України

п о с т а н о в и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Вилегжаніної Вікторії Валеріївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини п'ятої статті 122 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.



**ДРУГИЙ СЕНАТ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**